

Căsătorie Sfântă

Flavius Laurian Duverna

Căsătorie Sfântă

E plin și copt pământul, de multe nelegiuri
Și fără-delegile se-ntind sporind acum mereu,
Paharul îl vor umple, pentru drepte răsplătiri
La ceasul judecății cel rânduit de Dumnezeu.

Și pentru că-n răbdarea Lui nespus de mare
El tolerează îndelung, pe cel rău și răzvrătit,
Sunt pline inimile, de mândrie și neascultare
Și omul nu acceptă, că e pe un drum greșit.

El nu aude, nici nu vrea să simtă decăderea
Prin sodomia zilelor, prin marșuri trâmbițate;
Nu îi afectează auzul, nu-i acoperă vederea,
Și subconștientu-i, e bolnav, și e pe moarte.

E greu și-i dureros să vezi cum etica morală
E aruncată în pulbere, și împinsă cu piciorul,
Pentru-a distruge, dragostea cea maternală
Ce de la-nceput a binecuvântat-o Creatorul.

Familia umană, în structura ei, e primejduită!
E atăcată, în tot ce are ea mai demn și sfânt:
Căsătoria între părți, cum ea a fost orânduită
De Dumnezeu, prin cel mai frumos legământ.

Când El, la început a declarat că omul va lăsa
Pe tatăl și pe mama sa, și-n doi spre-a se uni,
Și-un trup din doi el se va face cu nevasta sa,
Acesta e principiul, familiei în veci de-a întruni.

Când înainte de deluviu, omenirea a-ncercat
Poligamia, peste tot, de-a fi înălțată-n rang,
Atunci și Dumnezeu, mâhnit, n-a mai răbdat
Potopul a venit cu-al său efect de bumerang.

Când în vestitele cetăți, Sodoma și Gomora,
Hidoasa nerușinare, ajunsese chiar la culme,
Prin foc din cer sfârșitul le-a fost amândorora
Și nu s-au mai găsit deloc din ele pic de urme.

Când mințile, amăgite, prea mari și luminate,

Pe timpul de primejdie al revoluției Franceze,
Au desființat în tot căsătoria dând-o laoparte,
Când ateistii, biruitori vociferau pe metereze,

Atunci, s-a declanșat în valuri crunte anarhia,
Cu-al ei, cel mai cumplit, panaceu împrăștiat;
Atunci, a fost în mod public împrăscată Biblia
Cu cele mai abjecte, etichetări de blasfemat.

Dar tot atunci, la mulți din ei le-a fost sfârșitul
Din cei mai aprigi, ce se luptau cu Dumnezeu,
În piața cea de obște ghilotina își spăla cutițul,
În sângele curgând șiroi pe crudul eșafod ateu.

Nu a putut prea mult, ca să mai reziste Franța
Cu al său Cult al Rațiunii, pe ateism întemeiat,
Și după trei ani și jumătate, a aparut toleranța
Cuvântului lui Dumnezeu, prin lege promulgat.

Avem în fața noastră, raportate atâtea pilde
Ce din istorie, răzbat până la noi ca-nvățăture,
Și iată, n-avem scuze în sodomia ce se-ntinde
De a trăi în căsătorie, după oricare apucături.

Să fim cu-nțelepciune! Avem o sacră datorie,
Ca glasul Providenței, să-L facem să răsunе,
Căci Dumnezeu, a declarat despre căsătorie:
Pusă fiind în rândul lucrurilor: „ Foarte bune! ”

Azi, suntem chemați cu toți ca s-o restaurăm
Din degradarea, prea numeroaselor nelegiuiri,
Principiul, cel lăsat la început să-l promovăm!
Și credincioși statonici, noi să fim sfintei uniri!

Să ridicăm stindardul sus, și-n sfântă curăție
Moralitatea, să ne fie din principiu, o arvună!
Căci astfel dragostea, între soț și între soție,
Va fi-ntre cei doi, cea mai puternică cunună.

Căsătoria, fiind nucleul, de bază al societății
Va rezista atacului, de-a i se schimba sensul,
Și de se-ncearcă azi să i se strice rostul sorții
În Dumnezeu se va-ntări, să-și ducă mersul.

Căci începând, din Paradis, și pân-la Paradis
E binecuvântată, în veci de veci de Creator,
Să se-nmulțească omul, în familii, cum e zis
Pe pământ să ființeze, ca al vieții precursor!

Flavius Laurian Duverna